XVIII. évf. 1. szám 2006. január-február

MARANA THA

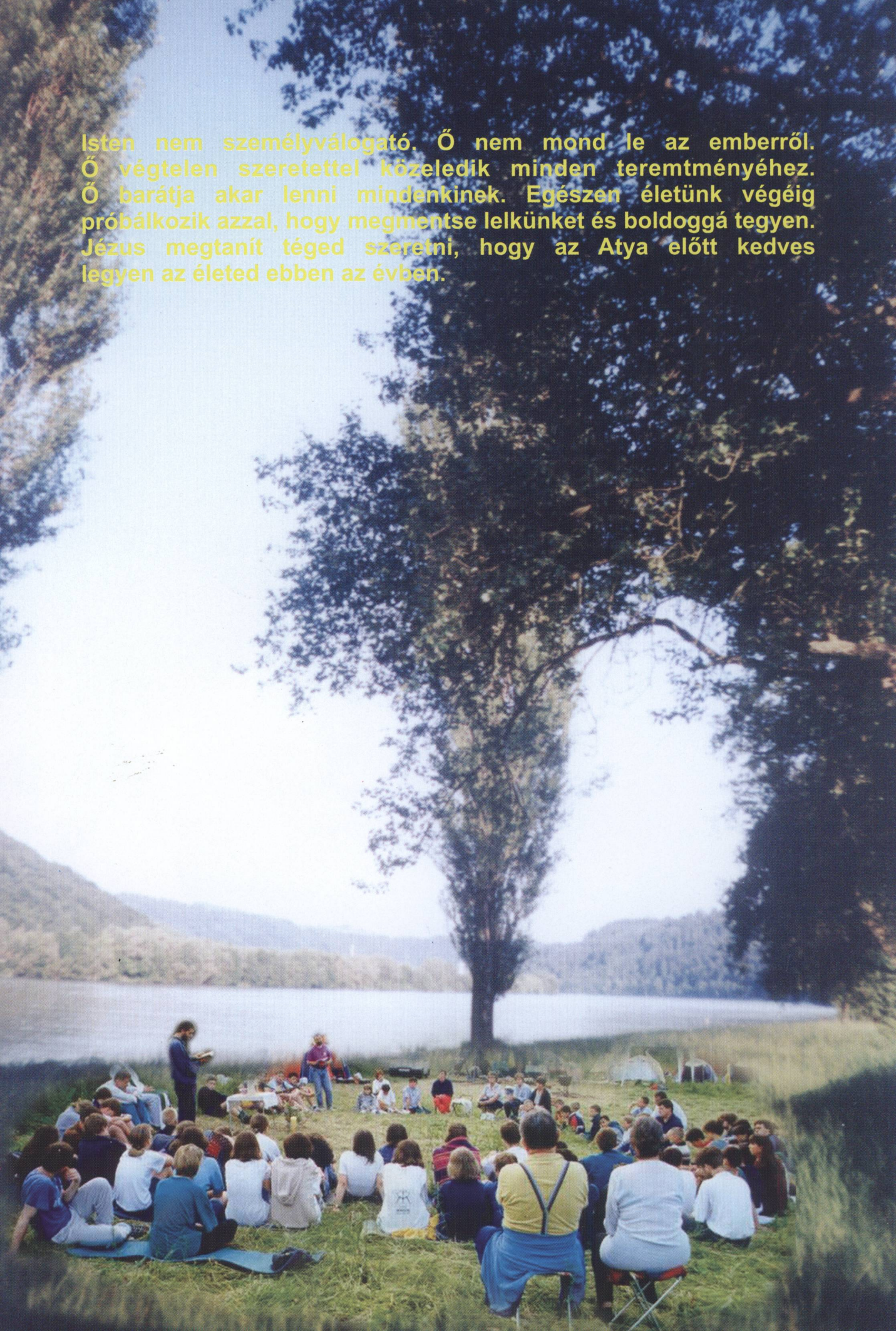
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Edel Eckhardt: Jézus az egyedüli Üdvözítő

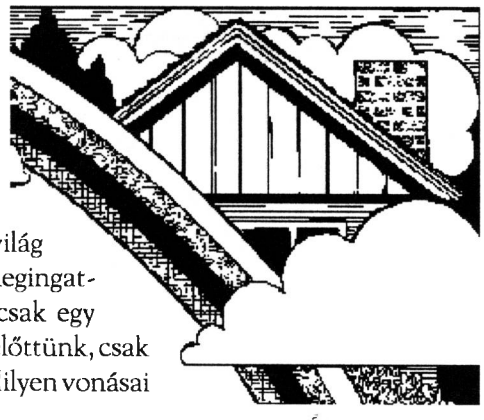
Czecző Sándorné: Első lépéseim...

Isten nem személyválogató. Ő nem mond le az emberről. Ő végtelen szeretettel közeledik minden teremtményéhez. Ő barátja akar lenni mindenkinek. Egészen életünk végéig próbálkozik azzal, hogy megmentse lelkünket és boldoggá tegyen. Jézus megtanít téged szeretni, hogy az Atya előtt kedves legyen az életed ebben az évben.

Az Atya áldásával, a Fiú vezetésével, a Szentlélek erejével...

Amikor az ember eljut a lelki érettségre, elengedi a világot. Nem a külső dolgoktól várja a boldogságot, hanem Istentől. Az előttünk álló év nem attól függően lesz boldog, hogy mennyit birtoklunk, hanem attól, hogy mennyire adjuk oda szívünket Istennek. Korunkra jellemző a létbizonytalanság. Nem a terrortámadásokra gondolok, amelyek az elmúlt évben lázbahozták Spanyolországot, Angliát, sőt egész Európát, hanem a megélhetési nehézségekre, vírusok váratlan felbukkanására, a szennyezett levegőre, vízre, élelmiszerekre. Eltűnt a biztonságérzet az emberek szívéből. Ebben a léthelyzetben mindenki vágyódik egy olyan világ után, amely biztonságos, szilárd, megingathatatlan. Ilyen biztonságos világ csak egy van: Isten világa! Ez a világ itt van előttünk, csak be kell oda lépni és a mienk lehet. Milyen vonásai vannak ennek a világnak?

Az Atya gondoskodó szeretete! Ha van egy szerető Atyánk, akkor életünk nem a véletlenek sorozata, nem a természet játéka, nem a sötétségben való botorkálás többé, hanem egy céltudatos előrehaladás, az értékek kibontakoztatása és világosságban járás. Mert a mi Atyánk végtelenül hatalmas, végtelenül bölcs és végtelenül szerető Atya! Jézus Urunk azért volt olyan bátor, mert mindig érezte ennek a szerető Atyának a vezetését, azért tudott a keresztúton is erős lenni, mert tudta, hogy nincs egyedül. Tudta, hogy az Atya minden szenvedést, fájdalmat, megaláztatást jóra fordít.

Újév elején fontos, hogy tudatosítsuk, van egy szerető Atyánk, akire mindig számíthatunk, aki végtelen hatalmával és bölcsességével mindig mellettünk áll. Van Atyánk, aki ebben az évben is szeretne megadni mindent, ami teljesebbé, gazdagabbá tesz, ami közelebb visz Hozzá. A mi feladatunk, hogy minden nap minden munkában Hozzá kapcsolódjunk és megőrizzük Iránta szeretetünket.

A Fiú (a második isteni személy) vezetése! Jézus Urunk nem hagyott kétséget afelől, hogy Ő vezetni akar minket. Jó Pásztornak nevezi magát, aki elmegy az elveszett bárány után, karjaiba veszi és hazaviszi a biztonságos helyre, hogy megerősödjön és boldog legyen. Ugyanakkor követésre szólít bennünket: *„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl mindennap keresztjét és úgy kövessen engem"*. (Lk 9,23) A jövő aggodalmaival terhelt apostoloknak mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet"*. (Jn 14,6)

Ez az út azért olyan csodálatos, mert Jézussal együtt járhatjuk. Az Ő vezetésével élhetjük az Ő életét, mert *„Nélküle semmit sem tehetünk"*. (Jn 15,5)

Bárcsak felismernék az emberek, hogy nem a világ vezetőinél, nem is a guruknál vagy ezoterikus mestereknél található meg az „út, igazság és élet", hanem egyedül Jézusnál!

Újév napján jó ha tudatosítjuk, Jézus az egyetlen olyan vezető, akiben együtt van az út teljes ismerete, az irántunk való szeretet és a minden támadást kivédeni tudó hatalom. Ezek a nagyszerű tulajdonságok motiválhatnak, hogy merjük teljesen rábízni magunkat.

A Szentlélek erejében élhetünk! Jézus Urunk annyira fontosnak tartotta a Szentlélekben való életet, hogy apostolainak megtiltotta a világ evangelizálásának megkezdését, amíg el nem tölti őket a Szentlélek ereje: *„Ne távozzatok el Jeruzsálemből... a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök"* (ApCsel 1,4-8).

A Szentlélek adja a boldog felismerés örömét, hogy Isten a mi Atyánk: *„A Lélek tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten fiai vagyunk"* és Ő számunkra az *„Abba, az Atya"*. (Róm 8,16)

A Lélek által *„árad ki szívünkben Isten szeretete"* (Róm 5,5), mert nélküle megmaradunk önző érdekeink mellett.

A Lélek által válik személyes élménnyé Isten közelsége. Ez az élmény akkora boldogságot ad, hogy az

emberek részegnek gondolnak bennünket. (ApCsel 2,13)

A Lélekben ismerjük fel, hogy minden gyengeségünk ellenére Isten elfogad bennünket és határtalanul szeret.

A Lélekben ismerjük fel, hogy Istennek terve van velünk és általa kibontakozhat ez a terv, minden támadás ellenére is.

A Lélek erejével képesek vagyunk legyőzni betegségeink miatti szomorúságunkat, mert *„Ő a Vigasztaló, aki megtanít"* (Jn 14,26) arra, hogy a betegség keresztjét helyesen hordozzuk. Ezért az Újévet nagy Szentlélek-hívással kell kezdeni:

Jöjj Szentlélek,
erősíts meg engem!

Jöjj Szentlélek,
adj nekem igazi szeretetet,
hogy méltóképpen szeressem Istent
és az embereket!

Jöjj Szentlélek,
adj világosságot, hogy soha
ne vegyen erőt rajtam a sötétség!

Jöjj Szentlélek,
add nekem a megtapasztalás örömét,
hogy fölismerjem Isten végtelen szépségét,
jóságát, világot átölelő hatalmát,
gyöngédségét és megbocsátó irgalmát!
Ámen.

Katona István
főszerkesztő

Jézus az egyedüli Üdvözítő, Szabadító és Messiás

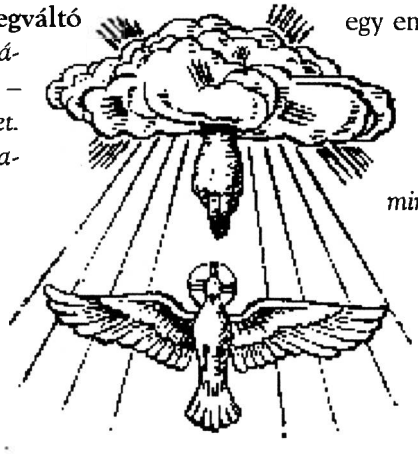
Ha az Evangéliumot hirdetjük, és Isten szeretetéről és a megváltásról beszélünk, akkor tulajdonképpen nem sok újat tudunk mondani. Ezt már ismerjük, sokszor hallottuk. De a döntő az, hogy olyan újszerűen hallgassuk, mintha ma hallanánk először. Tegnap tegnap volt, ma pedig ma van. A Szentírásban az áll, hogy Isten szeretete minden nap új. Nem konzervből élünk, hanem a forrásból. Isten szeretete mindig új! Tele meglepetéssel. Isten meg akarja érinteni a szívünket. A szentmisében nap mint nap megéljük, hogy Isten **valóban** a szeretet. A **valóban** azt jelenti, hogy hatékony. Isten működik. Megbocsátja a bűnöket, segít és gyógyít.

Isten szeretetét azonban nem tudjuk elfogadni, mert Isten és mi közöttünk egy mély szakadék van. Egyedül csak Isten tudja ezt a szakadékot áthidalni. Ezért küldte el Fiát. Ő a hídépítő. Latinul „Pontifex"-nek hívják ezt. Hídépítő. Jézus építi a hidat a szakadék fölött. A szakadék nemcsak mély, hanem egyenesen végtelen.

Egyik-másik régi várban vannak kutak. Bele lehet dobni ezekbe a kutakba követ, és adott esetben másodpercekig tart, amíg meghalljuk, ahogy csobban a vízben. Hogyha az Isten és a mi közöttünk lévő szakadékba be tudnánk dobni egy követ, sosem lehetne hallani a csobbanását. A szakadék végtelen mély. Szeretnék erre mondani egy példát. Talán vannak köztetek olyanok, akiknek kutyája vagy papagája van. Hogyha a kutyátokkal beszélni akartok, mert tegyük fel, hogy megérti a szavakat, akkor ennek a kutyának emberi értelmet kellene adni. Egy kutya megérti az embert. Azonban nem fogja fel a szavak értelmét. Tehát ha szidjátok a kutyátokat, de közben kedves és mosolygós arcot vágtok, akkor a kutya is örül és csóválja a farkát. Nem fogja fel a szavak értelmét. Viszont ha barátságos szót mondtok kutyátoknak, közben azonban haragos arcot vágtok, akkor megijed. Nem érti a szavak értelmét. Van köztünk és az állatok között egy mély szakadék. Ez nem áthidalható.

A bűn ugyanezt tette Isten és közöttünk. Nem értjük többé Istent. Lelkét kellett, hogy adja nekünk, hogy újra meg tudjuk érteni Őt. Hogyan tette ezt Isten? Kezdettől fogva megkísérelte, hogy az emberrel életközösséget alakítson ki. A Paradicsomban az ember és Isten között megvolt ez az életközösség. Az embernek részt

adott a saját életéből. Az emberek azonban vétkeztek. Saját maguk akartak Isten lenni. Áthágták ezt az életminőséget és hirtelen belezuhantak a szakadékba: a bűn szakadékába. Anélkül, hogy esélyük lenne arra, hogy visszatérjenek. A Szentírás úgy írja le ezt, hogy Isten egy kerubot állított a Paradicsom kapujába egy lángoló pallossal. „Lélek nélkül nincs visszajutásotok hozzám" – vagyis Isten és ember között az életközösség összetört. Ám ezzel az emberek közti életközösség is összetört. Azt mondja a Szentírás Káin és Ábel történetében: „Egy testvér megöli a testvérét." Vagyis az emberi életközösség tört össze. Egészen máig milliókat ölnek meg, népirtásokat élünk meg Afrikában, hatvan évvel ezelőtt Németországban és Európában. Ez a bűn következménye. Az életközösség Isten és ember között széttört. Emberi közösségeink is széttörtek.

Ezért **Jézus Krisztus az egyedüli Megváltó és Szabadító.** *„Senki nem mehet az Atyához, csak én általam"* – mondja Jézus. – *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki nem mehet az Atyához, csak általam."*

Az üdvösségtörténet Isten és ember között egy nagyon hosszú pedagógiai történet. Isten egészen lassan tanítja az embert arra, hogy nélküle nem tud élni. Mivel az ember ezt nem érti, ezért példákon keresztül kell Istennek ezt bizonyítania. Tapasztalatokon keresztül tanít bennünket. Ha az Ószövetséget olvassuk, akkor azt látjuk, hogy az emberiség története olyan, mint egy pedagógiai játék. Isten rengeteg tapasztalaton és élményen keresztül tanít bennünket. Újra és újra megkísérli, hogy szövetséget kössön az emberrel. Például olvassátok el Noé történetét! Ma is megemlékezünk róla, ha nyáron szivárványt látunk. Isten azt mondta: *„Ez a természeti jelenség, a szivárvány lesz a köztem és köztetek lévő szövetségnek a jele. Hogyha megjelenik a szivárvány az égbolton, akkor mindig emlékeznetek kell arra, hogy én szövetségben akarok élni veletek."* Az emberek nem voltak abban a helyzetben, hogy hűségesek legyenek. Isten azonban egy hűséges szövetségi partner. Még az Új szövetségben is.

Szent Pál apostol ezt így mondja: *„Még ha mi hűtlenek vagyunk is, Jézus hű marad."* Nem tud hazudni. Hűségesen megtartja ígéretét. Ezért Jézus Krisztus az egyetlen üdvözítő, szabadító. Senki nincs abban a helyzetben, hogy megtartsa Istennel való szövetségét. Amilyen gyakran megkísérelte Isten ezt a szövetségkötést, mindig tudatára ébresztette az embert, hogy képtelen ennek megtartására.

Gondoljunk Ábrahámra, Izsákra és Jákobra, Mózes tizenkét törzsére, a Sínai szövetségkötésre. A szövetség jele a Tízparancsolat. Ennek érvényessége mind a mai napig él. Nem mint szövetségi ajánlat, mert a Tízparancsolat helyén Jézus áll a mi számunkra. Ez ismét olyan, mint a szivárvány. Szimbolikus jelentése van. Ez egy jelzés. Emlékszünk rá: Isten szövetségben akar velünk élni. Azonban a mózesi szövetséget sem tartották meg az emberek.

Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében arról tanít, hogy Isten Ábrahámmal egy kegyelmi szövetséget kezdett meg. Aztán Mózesen keresztül jött a törvény, hogy minden ember számára világos legyen: nem tudjuk megtartani a szövetséget. A parancsok talaján világos számunkra a bűn is. Az emberek reménytelen, kilátástalan helyzetben voltak. Egy nép, egy ember sem volt abban a helyzetben, hogy megtartsa az Istennel való szövetséget. Ezért lett emberré Isten Fia. Csak egy ember van, aki meg tudja tartani Isten iránti hűségét.

A Zsidókhoz írt levélben az áll: *„Jóllehet ő a Fiú volt, megtanulta az engedelmességet a szenvedés által. Ezáltal mindazok számára, akik Neki engedelmeskednek, a szabadulás, a megváltás és az élet forrása lett."* Nincs más út, csak Krisztuson keresztül. Érdekes módon sok keresztény más utakat keres. Mágián keresztül, varázslaton keresztül, ezoterikán keresztül kísérli meg az ember, hogy jobb életet találjon. Ezek azok az idegen istenek, a bálványok, akikről Isten már a Tízparancsolatban beszélt. Aki ezen az úton jár, az kiesik Krisztus kegyelméből adott üdvösségéből.

Isten csak azoknak tud segíteni, és csak azok mellett tud állni, akik az Ő védelme alá helyezik magukat. Krisztus védelmének oltalma alá. E nélkül a védelem nélkül Isten nem tud segíteni rajtunk! Ez azzal függ össze, hogy Isten soha semmit nem tesz szabad akaratunk ellen. Az, amit Isten leginkább véd bennünk, az a szabad akaratunk. Ezt tartja leginkább tiszteletben. Mert ez istenképűségünknek, istenhasonlatosságunknak a jele. Szabad akaratunk nélkül nem lehet minket emberként szeretni. Sem Isten, sem embertársunk nem tud minket szeretni. A szeretetnek szüksége van szabadságra. Különben nem beszélhetünk szeretetről. Ezért Isten soha nem cselekszik szabad akaratunk ellenére. A mennyben csak szabad akaratúak vannak. Azonban a pokolban is. Ezt meg kell fontolnunk!

Fontos, hogy tudjunk ezekről a dolgokról, mert a hitnek kapcsolata van az ismerettel. Hogyha meg akarjuk érteni, hogy Jézus az egyetlen Megváltó, Szabadító és Üdvözítő, akkor teljesen be kell kapcsolnunk az ér-

telmünket. Az értelem bevetése nélkül nem lehet hinni. Azonban – és ez döntő jelentőségű! – ki kell nyitnunk értelmünket a Szentlélek előtt! Ez viszont mindig csak szabad akarattal történhet. Valamennyien meg vagyunk keresztelve és meg is bérmáltak bennünket. Teljes biztonsággal tudjuk, hogy testünk a Szentlélek temploma, Aki bennünk lakik és Akit mi Istentől kaptunk. Mi történik azonban akkor, ha bűnt követünk el? Blokkoljuk a Szentlélek működőképességét magunkban. Itt van, de nem hatékony, nem tud működni. Mert csak ott tud működni, ahol szeretet van. Ahol szabad akaratból „Igen"-t mondanak Neki.

Jézus mindannyiunknak azt mondja: *„Az ajtó előtt állok és kopogok. Aki kinyitja az ajtót, oda belépek, és vele étkezem, és ő pedig énvelem."* Lelki lakásunknak sok terme és sok szobája van. Meddig engedem magamba Jézust? Egyesek azt mondják: „Igen, igen, én hiszek. Még templomba is megyek, áldozok is. Senkit nem öltem meg, nem vétkezem nagyot. Ez nekem elég." Lehet, hogy ez neked elég, de vajon Istennek elég-e? Egyesek azt mondják: „Tulajdonképpen én jó viszonyban vagyok Istennel." Megkérdezted-e valaha, hogy Isten milyen viszonyban áll veled? Hiszen ketten tartoztok össze. Te és Isten. Különben nincs életközösség. Hogyha te nem engeded be Istent lelked legbelső szobájába is, mindig marad egy fenntartott szobád. Ott, a bezárt szoba legsötétebb sarkában mi van? Ott lakik a gonosz lélek. Egészen addig, amíg élünk, hatalma van a világban. Csak ha egészen tudatosan átadjuk Istennek az önmagunk fölötti hatalmat, akkor veszíti el az ördög a hatalmát. Különben soha.

Ha szemügyre vesszük életünket, akkor találunk egy-két olyan jelenséget, amiről nem tudjuk, hogy honnan származik. Ez lehet lelki, pszichikai vagy testi jelenség. Hogyha ilyesmit tapasztalsz, akkor meg kell kérdezned magadtól: „Vajon egészen beengedtem magamba Jézust? Vagy van esetleg az életemnek egy olyan területe, amelyre azt mondom: »Nem! Nem! Ezt én akarom kézben tartani!«" Ez tévedés! Nem tudsz saját magad dönteni, mert ha így teszel, akkor téged máris a gonosz lélek vezet. Ő hatékonyabb és hatalmasabb, mint mi vagyunk. Ezt tudnunk kell!

Isten féltékeny Isten. Nem engedi, hogy mellette még más is legyen a szívünkben. Kész arra, hogy megszabadítson minden gonosz hatalomtól. Ezt azonban nekünk kell akarnunk! Szerető hatalmát a mi szabad akarati döntésünktől teszi függővé. Mindig tudtuk ezt? Csak akkor élünk meg életünkben csodákat, ha mi „igen"-t mondunk. Különben egészen más irányt vehetnek az események. Hiszen imádságunk nem pénzérme és Isten nem automata Isten.

Edel Eckhart atya

Első lépéseim a hit útján

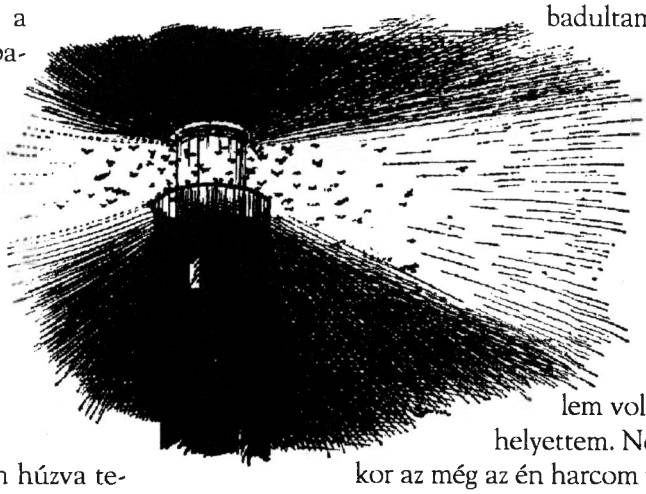
Hetek óta készülök, hogy leüljek írni, tisztázzam gondolataimat és összegezzem a hit útján tett lépéseimet. Olyan erővel és olyan követelőzve késztetett ez a vágy, hogy egészen elkeseredtem, amiért nem tudtam eleget tenni neki. A „világ" mindig elém hozott valami „nagyon fontosat" és az írás rendre csak elmaradt. A sok gondolat, a Legdrágábbon való elmélkedések megtöltöttek, mint egy edényt és kikívánkoznak ezekre a fehér papírlapokra. Jobb is így, mert természetemnél fogva elég szétszórt vagyok, így nyugodtabban, megfontoltabban tudom „átnézni" az eseményeket.

Sok kitérőt fogok tenni, elkalandozom a megkezdett témától, ezt már előre tudom. Mindenesetre szeretnék mindent letenni ide, még ha sok lap fog is megtelni, nem állítok magamnak semmiféle akadályt. Sem időben, sem mennyiségben. Ez egy olyan lelki számvetés kíván lenni, melyben magam előtt is világossá válik, hol tartok. Szeretném azt gondolni, hogy a Szentlélek Úristen buzdít és noszogat az írásra; én azonban még nem merek ilyesmit kimondani...

Lassacskán két éve, hogy nagyon óvatosan és félve betettem a lábamat egyik templomunkba. Ebből az egy és fél, egy és háromnegyed évből az első év biztosan nem nevezhető megtérésnek. Egy lelki gyötrődés, egy lelki pokol volt... Rettentően sokat szenvedtem. Elindultam egy úton, amiről azt gondoltam: „könnyű, napfényes és egyenes lesz". Ennél nincs is természetesebb. Jézust választottam, úgy nagyjából az én szájam íze szerint az Ő Egyházát, hát mi lehet ennél egyszerűbb. Nyilvánvalónak gondoltam, hogy ünnepelve és pálmaággal

fogadnak majd, hiszen megjöttem ÉN! A nagy ÉN! Persze ez nem így történt. Senki nem fogadott sehogy, zavartan vettem tudomásul, hogy az idilli világ, a rózsaszín, „tele piros szívekkel és ölelésekkel Egyház" nem létezik, számomra nem.

A szentmiséket nagyon nehezen viseltem el, amiken azért elég rendszeresen részt vettem. Nem tudtam semmit. Fogalmam sem volt, mikor kell felállni, mikor térdepelni, mikor mit kell mondani. Azt hittem, mindenki engem figyel, rosszalló tekinteteket véltem mindenfelől. Egyáltalán nem tudtam magam elengedni. Nem voltam görcsös, hanem én magam voltam egy összerándult görcs.

Láttam a hívőket, a „Nagy hívőket", láttam a papot és nem tetszett. Nem az volt, amit vártam. És ezért... kritizáltam. Kritizáltam mindent és mindenkit. Úgy is mondhatnánk, hogy VÁDOLTAM.

Most, ahogy így visszanézek erre az időre, annyira egyértelmű a kép: látom magam, ahogy vonulok be Isten Házába, magam után húzva temérdek tisztátalan lelket. Vicsorognak, kapálóznak, rángatóznak, mindent elkövetnek, hogy ne kelljen itt lenniük. De a házat nem hagyják el. Bennem, belőlem élnek. Ha templomba megyek, velem jönnek... El lehet képzelni, mit művelnek. El lehet képzelni, hogy ők, az Emberiség Vádlójának fiai, hogy érzik magukat, miket éreztetnek velem.

Ez még a könnyebbik rész volt! A nagyobb és nehezebb játszmák itthon zajlottak. Hosszú lenne elmesélni, de hajszálon múlott, hogy nem vádoltam magam halálba. Valóságos harc volt ez és valóban életre-halálra ment.

Volt egy rettenetes nap... egy kegyetlen nehéz nap, amit romokban bár, de túléltem. Utána tudtam, hogy megmenekültem... Írtam egy verset is, Isten és a sátán harcáról. Arról szólt, mennyire várom az Urat, Istent. Illatos, tiszta a házam (a belsőm), hogy mire jön, minden rendben legyen... Azután megjön Isten, akinek semmi nem tetszik, veszekszik és kiabál, a virágot, amit szedtem, a földre dobja és ki nem állhatja az embereket. Aztán otthagy, elmegy a templomba, mert ott legalább ki tud nyújtózkodni, stb. Aztán kopogtatnak és megjön Ő. A régi „barát". Neki nem kell tisztaság, beleveti magát a régi fotelba, teljesen otthon van. Kinevet, hogy „érte" (Istenért) csináltam ekkora felhajtást, meg takarítást, meg sütés-főzést. A vége ez a versnek: „Gyere ülj le mellém! Látom elfáradtál! Együk meg a bárányt, mit ebédre csináltál!" Félelmetes!!! Ül a Sátán a házamban (bennem), játssza a jóindulatút és szabályosan sajnál, hogy ekkorát tévedtem Istennel kapcsolatban. Szóval ül a Sátán a házamban én pedig feltálalom a bárányt. Megesszük a Bárányt. Egyszerűen nem lehet szavakkal megmagyarázni, de vessen keresztet mindenki, aki ezt olvassa.

Ezután a borzalom után viszont megmenekültem. Nem tudom, hogyan tudnám érthetően elmondani. De az a lényeg, hogy kívülre került belőlem a gonosz. Azzal, hogy leírtam, kiírtam, megszabadultam. Megszabadultam az uralkodó, leselkedő, büntető és követelőző, embergyártotta kicsinyes istentől és nem fogadtam el többé barátomnak a vádlót.

Győztem. Szeretném azt írni, hogy végérvényesen, de nem becsülöm le az ellenség erejét. Nem vagyok egyedül. Beengedtem a fényt, beengedtem Uramat, Jézust. Velem volt a harcban, de nem harcolt helyettem. Nekem kellett döntenem. Akkor az még az én harcom volt. Az első lépés.

Ekkor, ezekben a kezdeti időkben kaptam meg a bűnbánat ajándékát. Bőségesen és erőteljesen árasztotta rám az Úr ezt a kegyelmet, ami azóta is tart. Persze akkor még nem tudtam, hogy mi ez. Éreztem, hogy szükségem van Őrá, pedig nagy kínokat okozott. Rengeteget sírtam. Nemcsak úgy átlagosan. Lelkem háborgó tengerhez volt hasonlatos. Nem csöndes esők voltak ezek, még csak nem is viharok, zivatarok. Sokkal erősebb. A tenger tajtékzása volt. A tenger vihara, zúgása, morajlása. A végtelen óceán kilépése medréből, bömbölve, üvöltve. Nahát ez voltam én.

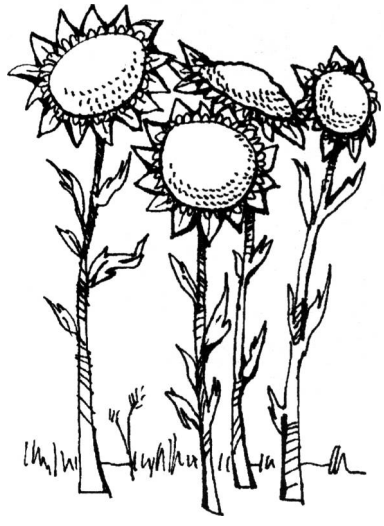
Ha valaki látott volna, egészen biztosan orvost hívat. Az ágyon fetrengve zokogtam, nem láttam mást, csak az én Gyönyörű, Gyönge Uramat a kereszten és nem akartam, hogy értem is szenvedjen. Mindent, az életemet is odaadtam volna, hogy engem ne váltson meg, hogy miattam ne szenvedjen. Nem a megváltást utasítottam én vissza, hanem azt a bűnmennyiséget szerettem volna elvenni, elkérni, amit én okoztam. Az örök életem árán is. Szerettem volna magam föláldozni, csak azért, hogy Ő egy hajszálnyival kevesebbet szenvedjen.

Megéltem Uram keresztre feszítését és most, hogy ezeket írom, ugyanúgy sírok és ugyanúgy látom Őt. És ugyanúgy mindent megtennék... Ebből talán már ki-

derült valamennyire, hogy általában a bűnt ismertem és bántam meg. Nem konkrétan az enyéimet, vagy ezt meg azt, hanem a transzcendens bűnt. Azt hiszem valami olyasmi ez, mint amikor Jézus magára vette az emberiség bűnét...

Számomra a keresztre feszítés az emberiség bűne, és én ebben részt vettem... és részt vettünk mindnyájan. Senki ne gondolja, hogy ő nem. Bizony mindenki ott volt. És ezt kell megbánnunk. Legalább is én ezt bántam. Ezt a bűnt. Minden ember és a magam nevében, hogy ez megtörténhetett, hogy ezt megtettük. Keresztre feszítettük az Egyetlen, Örök Jóságot, a Szépséget, az Igaz Szeretetet.

Vajon érthető, amit írok? Vajon el tudják fogadni, akik Jézus követői, hogy ők is ott voltak? Vagy mossák kezeiket és azt mondják: „Te ott voltál, te meg a hozzád hasonlók csinálták! Mi nem. Mi nem tettünk ilyet!" – Én féltem őket és féltem mindazokat, akik jónak gondolják magukat. Tulajdonképpen félek tőlük. De ez már legyen az én gondom...

Ebből következik, hogy számomra az Evangélium nem tudott Örömhírré válni. Nekem akkor még csak Jézus Krisztus haláláról szólt és én gyászban voltam. Mély fájdalommal gyászoltam Szerelmemet (akit megöltünk), akit én is megöltem és nem tudtam, miért tettem, és talán Vele akartam halni. Én nem tudtam ezekről a dolgokról semmit, egyszerűen csak megéltem őket, nem tudtam megmagyarázni, nem tudtam hová vezetnek. Valami halvány érzés volt bennem, hogy mindezekre szükségem van.

Ez volt a tisztulás folyamata (valószínűleg), ami remélem, sohasem múlik el... legfeljebb enyhül. Megélni bűnösségemet és elvállalni nem volt könnyű dolog. Ez több volt annál. Mondhatom, hogy (túlzottan is) realista vagyok, fel tudom mérni saját magam és mások bűnét. Átlagos ember vagyok... Vannak sokkal „roszszabbak" is még a testvérek, Jézusom követői között is. Én ezzel az adománnyal, ennek megélésével nemcsak a bűnbánat mélységeibe süllyedek, hanem megkaptam az utolsó hely utáni vágyat. Valóban szeretnék az Úr lába alatt homokszem lenni és valóban tiszta szívvel és nagy vággyal tudom mondani a kereszt előtt térdepelve, hogy: „Uram, íme, itt a Te szolgád!" Mert szolga vagyok. Az akarok lenni. A legkisebb, a legutolsó. Szolgálni akarom Uramat, Istent, aki teremtett.

Miért nem tudják ezt sokan megérteni? Én teljesen tisztában vagyok azzal, hogy Istenünk – a Gyönyörűséges – a Maga képére teremtett minket. Tudom, hogy társa és szeretett gyermeke vagyok. Tudom, hogy az Ő isteni fényességét viselem. Tudom, hogy Ő bennem lakozik és része vagyok az Ő dicsőséges létezésének. Tudom, hogy vágyakozik utánam nagy szeretetében és én vágyakozom Utána. Keresem Őt és Ő engedi.

Isten gyermeke vagyok. A féltett. Egy Isteni gyermek. Egy örökös. Akit azonban nagyon szeretünk, annak a rabszolgái kívánunk lenni. Megsemmisülni magunk számára, őt csodálni, neki élni, neki szolgálni. És ha nagy szépséget, tökéletes jóságot látunk, akkor szembesülünk azzal, milyen koszos a ruhánk.

Jaj annak, aki azt hiszi, hogy ő tiszta. No, ezzel csak azt akartam elmagyarázni, hogy mindkét oldal egyformán él bennem. A semmirekellő szolga, aki méltatlan még arra is, hogy az Úrra vesse „gerendát" viselő szemét, mert tudatában van gyarlóságainak, és a szeretett, a meghívott, a megmosdatott, a számon tartott gyermek is. A mérlegen a súly egyforma, de nem áll meg. Hol ide billen, hol oda. Valóban inkább a méltatlanság felé. Még...

Nem tudom, milyen lehet csak az egyik oldalt megélni. Nem tudom, milyen lehet a bűnnel nem foglalkozni. Gondolom sokan meg engem nem értenek. Számomra ez így van, nekem bűnösségem és kicsinységem tudata védelmet nyújt és csak ennek tudata teszi lehetővé, hogy tisztává és naggyá válhassak. Szeretném megmagyarázni, de érzem, hogy nem tudom jól.

Mindenesetre jó példa a szentek élete. Szinte mindegyikük (legalább is akikről én olvastam) méltatlannak, kicsinynek és nagyon bűnösnek érezték magukat. E nélkül nehéz az Isten felé vezető úton járni, az ember védtelenné válik a gőggel, a hiúsággal, a kísértővel szemben. Észre sem veszi, hogy már nem is Isten útja az, amin jár.

Talán kicsit ehhez is kapcsolódik az a félelem, hogy sokat kérjek az Úrtól. Nem tudom megmagyarázni ezt még úgy sem, mint az előzőt, de van bennem egy csöndes kis hang, ami azt mondja, hogy valami nem stimmel. Nem tudom mi az...

Átadtuk magunkat az Úrnak, eltelt pár év Vele és tulajdonképpen majdnem elvárjuk, hogy teljesítse kéréseinket. Az elvárás vajon egyezik-e a hittel?

Az Evangéliumban egyértelmű az üzenet: „*Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik... a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak*" (Mk 16,17-18).

Ez elég egyértelmű. De mi van, ha nem? Mi van, ha nem gyógyulnak meg? Természetesen ezer oka lehet... ne is részletezzük. Nem is értek hozzá, azt írom le, ahogy én gondolom.

Kérek valamit – és Isten nem teljesíti. Nem teljesíti annak ellenére, hogy minden akadályt elhárítottunk, amit csak lehetett. Nem teljesítette annak ellenére, hogy hitünk Benne tökéletes volt, nem teljesítette annak ellenére, hogy a Szentírásban megígérte.

Én azt mondom – és bocsássa meg nekem mindenki, akit megbotránkoztatok –, hogy az Úr az Evangélium nélkül is létezik, és ha soha semmit nem teljesít, akkor is létezik. Mindenek fölött és mindenek ellenére létezik... és én ott is és úgy is szeretni szeretném, ahol semmit nem teljesít. Amíg nem tudom Őt szeretni CSAK létezése, csak létének létezése miatt, ami a szeretet közege ugyan, de nem a tevékeny szereteté, addig nem jól szeretem, nem szeretem Őt igazán. Addig nem magáért szeretem. Addig szerető szeretetéért szeretem, ami tevékeny.

Isten akkor is szeretet, ha nem tevékeny. És én akkor is szeretni szeretném, ha soha semmi nem teljesül kéréseimből. Szeretni szeretném függetlenül a teremtett világtól, a csillagoktól, a hitemtől, az érzéseimtől, mert semmi nincs végsősoron, csak a szeretet. És a szeretet Isten (1Jn 4).

Jaj, ha el tudnám ezeket magyarázni! Milyen világokba engedsz bepillantani engem, Uram? Most már teljesen értem ezt: Isten = szeretet.

Nem szavakkal értem. Nem is a szívemmel. És nem is tudom elmagyarázni, túl „magasan" jártam. Valahogy a mennyei világokban. A tevékeny isteni létezés fölött. Vajon miféle megnyilvánulási formája ez az Úrnak? Ez a közeg, a szeretet közege, ami nem tevékeny és független mindentől. (Talán itt alszik az Úr?) Innen indulhat minden, innen jut a tevékenybe, itt van a gondolat, ami nem mozdul. Magam sem tudom, mit akarok pontosan elmagyarázni... Talán ez az, amit forrásnak mondanak, bár én nem értem ezt a kifejezést.

S itt van az újabb dilemma... Szintén ugyanolyan kettős, mint a fentebb említett bűnös féreg-szeretett gyermek dolog. Akkor hiszek igazán, ha járok a vízen. Ha egy pillanatig is kételkedem, akkor süllyedni kezdek. Tehát miért féltem én azokat a testvéreimet, akik azt mondják: „Semmi gond. Isten megígérte, hogy meggyógyít." Irigy lennék?

Én nem tudom... még ez is lehet. Végül is teljesen rendben kell, hogy legyen az ő gondolatmenetük! Azért, mert egyszerűen ez a hit. Ezt hívjuk hitnek. És énbennem mégis az a szó dereng fel halkan, hogy „kísértés". De miért? - „Uradat, Istenedet ne kísértsd!"

De miért? Miért érzem, hogy valami nem jól van?! Hiszen egyértelműen le van írva, még nem is nehezen érthető... és több helyen is...

Igen, azt hiszem az alázatot hiányolom. Isten megígérte nekem, hogy meggyógyít, hogy vigyáz rám, hogy ezt teszi és azt teszi. Úgy gondolom, hogy más gondolhatja ezt, hiszen ha nem így gondolkodik, teret ad a kételkedésnek és süllyedni kezd, azaz nem gyógyul meg, meg is halhat. Muszáj nagyon hinnie.

Nem tudok ezzel vitatkozni, csupán annyit tudok, hogy nagyhitű emberek, akikért sok, szintén tiszta és nagyhitű ember imádkozik, kiknek hite rendíthetetlen, MÉGIS meghalnak. ENNEK ELLENÉRE IS meghalnak.

Hát ezért félek én... Az én utam megint kicsit más... Hiszek, amennyire csak tudok, de ha az életem is forog kockán, akkor is hozzáteszem az imámhoz, hogy: „DE legyen Uram a Te akaratod szerint." És ez a kulcsszó. Hiszek Jézus Krisztusban, hiszem, hogy Ő Isten (a Szentháromságban), teljes szívemből vallom Őt, teljes szívemből elfogadom tanítását, de... a legvégső, igaz valóság az ATYA ISTEN AKARATA! És aki ezt nem látja, nem veszi tudomásul, az védtelen, annak ellenére, hogy nagyobb hite van az égig érő hegycsúcsoknál!

Aki békével tudja fogadni ezt és megértéssel és ALÁZATTAL, az igazán védve van. És itt már majdnem mindegy a gyógyulás. Nem érzem jól magam... Nem fizikailag, hanem szellemileg... Olyan, mintha egy világgal feljebb gondolkodnék...

Teljesen érzem az egyik valóság igazát, ami egyszerűbb és logikusabb, ugyanakkor van egy ezt felülről beborító másik, ahol már ilyeneket írok, hogy: „Nem számít igazán, hogy az ember meggyógyul-e!"

És mindazok ellenére, hogy nem vagyok képzett, mégis azt érzem, hogy igaz, amiket írok.

**„Uram! Gyönyörű, Tiszta Uram!
Kérlek védj meg engem! Vigyázz rám
és óvj az Úton! Ne engedj eltévedni!
Ne engedd, hogy kísértésbe essek. Ne
engedj oda a Gonosznak! Űzd el
Tőlem a csaló és hamis intellektus
magamutogató felfuvalkodottságát!
Uram, adj tiszta gondolatokat,
melyek Rólad szólnak, Hozzád
vezetnek, melyek az igazi megismerés
fényét árasztják! Vigyázz rám!
Ámen."**

Czecző Sándorné, Mária

AZ ÖRÖMRŐL

II/2. rész

Öröm saját létünkön

Abban a mértékben tapasztaljuk meg az örömöt, amilyen mértékben örömöt osztunk. Ez eddigi fontolgatásunk eredménye. Eszerint az öröm tudatos fáradozás, állandó magunktól-elszakadás eredménye. Nehéz dolog a mi világunkban örülni. Mindenekelőtt szeretnénk itt felsorakoztatni az újszövetség, vagyis az Örömhír kinyilatkoztatásának azokat a leglényegesebb helyeit, amelyeket az öröm alapvetésének tekintünk.

Egyfelől: *„Valaki azt mondta neki: Uram, követlek, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól. De Jézus így válaszolt: Aki kezét az eke szarvára teszi és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára"* (Lk 9,61-62). – *„Ne aggódjatok a holnapról, mert a holnap gondoskodik magáról. Elég a napnak a maga baja"* (Mt 6,34). – *„Ha valaki követni akar engem, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét és úgy kövessen"* (Mk 8,34). – *„Aki életét meg akarja menteni, elveszti azt. Aki viszont elveszti életét értem, megmenti azt"* (Mk 8,35).

Másfelől: ez az eloldódás önmagunktól **belső feloldódást** visz a keresztény életébe, örömöt és megtérést szül. Meg kellene itt gondolnunk azokat a bámulatos eseményeket, amelyekről az evangélium mindig újból tudósít: Zakeus, a fővámos örömét, aki leszállt a fáról és örömmel fogadta házába Krisztust (Lk 19,1-10), de a másik oldalon az úgynevezett igazak morgolódását is Krisztus ellen, mert bűnösökkel ül asztalhoz (Mk 2,15-17); aztán az alázatos bűnös nőt az alabástromedénnyel (Lk 7,36-50); az elveszett juh és az elveszett drachma példabeszédét (Lk 15,4-7; 8-10); a hazatalált tékozló fiú történetét (Lk 15,11-32); mindenekelőtt pedig azt a csodálatos dolgot, hogy a szőlő ura az utolsó órában fölfogadottaknak ugyanazt a bért fizette, mint azoknak, akik a nap terhét és hevét viselték (Mt 20,1-16).

Egyfelől tehát maradéktalan önfeláldozást követel meg tőlünk Isten, másfelől az önfeláldozás legkisebb jelét máris úgy veszi, mintha teljes odaadás lenne. Egyszerre követelés és fölszabadulás! Való igaz az első tekintetre oly esztelen mondat: az öröm útja a lemondáson át visz. De minden lemondás ilyenformán a beteljesedést szolgálja; minden önmegtagadás, vagyis a régi ember „öldöklése" a megelevenedésért történik. Ténylegesen ostoba dolog lenne a szenvedést és lemondást dicsőíteni végső értékként. Szenvedés már van elég úgyis a világon. De az önmagunktól való elszakadás a testvéri odaadás szolgálatában lehetővé teszi azt, ami lehetetlennek látszik. Még szinte elviselhetetlen nyomorúságban is boldog lehet az ember, föltéve, hogy nem a maga boldogságát keresi. A szentek túláradó örömről beszélnek – nem: örömtől ujjonganak és énekelnek a legszörnyűbb külső viszontagságok között. Assisi Ferenc kénytelen két fadarabot felkapni és mint hegedűvel és vonóval játszani velük, táncolni és énekelni. És Xavéri Ferenc, amikor mindenéből kifosztva, az eredménytelenségtől üldözve Japán jeges téli mezején lépkedett előre; örömében játszó gyerek módjára a levegőbe hajigált egy almát, és újból elkapta. Örömöt csak a megnyílásban, az átkarolásban, a magunk odaajándékozásában tapasztalunk meg. Ha görcsösen csak önmagunkon függünk, akkor minden nyomasztóan hat ránk, ami ezt az ént valamiképpen megtámadja: betegség, szenvedés, szegénység, gyalázat, sikertelenség. De ha az ember odaajándékozta magát a testvér szolgálatára, ha kiszolgáltatta saját énjét a felebarátnak, akkor mindaz, amit mi magunk szenvedünk el, jelentéktelen semmiséggé válik.

Öröm Isten felől

Ez a mindent átható keresztény öröm – mint már mondottuk – azáltal vált lehetővé, hogy Krisztus az ő mennybemenetelével minden lett számunkra mindenben. „Otthagyhatjuk" végképp magunkat, vállalhatjuk az élet minden helyzetét: mindenütt ővele találkozunk, mindenütt megtaláljuk azt, aki túláradó örömöt ígért nekünk. Tehát hogy leírhassuk a keresztény örömöt, a hívő egzisztenciának ezt az oldottságát, ahhoz még mélyebben kell meggondolnunk azt, amit már érintettünk, vagyis hogy mi történt Krisztus mennybemenetelekor.

A mennybemenetelről szóló tudósítást Lukács őrizte meg számunkra az Apostolok cselekedeteiben, és evangéliumának végén. Két elem uralkodik benne és ez a világban elfoglalt egész keresztény helyzetünket meghatározza: a tanítványok utána bámulnak Jézusnak, szinte ki szeretnének menni vele együtt ebből a világból. De nyomban megjelenik nekik Isten követe és arra szólítja fel őket: nézzenek csak a földre, törőd-

jenek földi feladatukkal. Alexandriai Kelemen a 3. század elején „Sztrómata" című művében így fejezte ki a keresztény egzisztenciának ezt az alapvető feszültségét: a tökéletes keresztény „evilági és világfölötti", mindkettő egyszerre. Ez a legpontosabb megfogalmazása annak a valóságnak, amelyet Krisztus mennybemenetele tárt fel számunkra.

Világfölötti: A kereszténynek meggyőződéssel kell vallania, hogy földi léte jelentéktelen, hogy erre az életre a boldogság és az öröm örökkétartó állapota következik. Nem szabad mindent nagyon komolyba vennie, csak azt, ami visszatarthatná az örökélettől. Számára semmi sem elég nagy. Semmivel sem lehet befolyásolni. A keresztény arcán állandóan halk mosolynak kellene ülnie, ami ezt jelenti: ne legyetek olyan ostobák, ne fontoskodjatok; minden elmúlik, alapjában véve semmi sem történhetik velünk; a legszebb az lenne, ha rögtön hazamehetnénk Krisztushoz. Senkitől se hagyjátok bolonddá tenni magatokat; a „többiek" kénytelenek komolyan venni magukat, mert sokszor semmi másuk; a valóságban azonban mindez jelentéktelen, nincs további jelentősége; egy minden világokon túli Istenből élünk, életünk feléje tart; reményünkkel, vagyis keresztény szívünk vágyával már megérkeztünk „odaátra", és így életünket semmi sem rendítheti meg. Beteljesedésünk túlesik minden evilágin. Nincs itt maradandó lakásunk. Krisztus magával vitte életünket. A kereszténynek ebben a „világfölényében", világfölöttiségében leli magyarázatát az, hogy ugyanennek a kereszténynek be kell lépnie a világba, olyan nagyon, hogy közben csaknem megfeledkezik a mennyről.

Evilági: Mert csak ilyen magatartással lehet a világot komolyan venni. Nem tekintély, siker, önteltség és halmozás viszi előbbre a világot, hanem a tiszta emberi jóság cselekedetei. Erre azonban csak akkor képes az ember, ha jelentéktelenné váltak számára ezek a dolgok. Isten nagyobb mindennél, éppen azért mindenütt megtalálhatjuk, a jelentéktelen dolgokban is. Minden ösvényen szembejöhet velünk. Ezért alapjában véve minden fontos a világon.

Olyan fontos, hogy Loyolai Ignác azt mondhatta: „Ha Isten így szólna hozzám: ha most meg akarsz halni, rögtön neked adom a paradicsomot, de ha tovább akarsz élni a földön, a magad veszélyére teszed – így felelnék: Inkább akarok itt maradni az életben a veszéllyel együtt, csakhogy még nagyobb szolgálatot tehessek Istennek." Az ilyen magatartás tartós készségre vezet, hogy kihalljuk Isten hívását a világ minden helyzetéből a felebarát odaadó szolgálatára, a szív nyitottságára mindennel szemben, ami van, ami él.

Ebből ki lehetne dolgozni „a mennybemenetel lelkiségét", mint a keresztény végső magatartását a valóság iránt. Ez a magatartás kétfélét jelent:

Egyrészt: a kereszténynek mértéktelennek kell lennie mindenben, ami nagy. Isten mindig nagyobb. Semmi sem elég nekünk, ami nem Isten. Életünk, itt a földön és majdan az örökkévalóságban, soha véget nem érő masírozás befelé, a határtalanba. Minden beteljesedés csak a további keresés kezdete. Azért a kereszténynek mindig készen kell állnia újabb feladatra. Meg kell lennie benne a bátorságnak az elégedetlenségre. Az a kötelessége, hogy soha ne legyen maradandó városa a nyugodt Isten felé tartó nyugtalan vándorlásában. Bensejében szent elégedetlenségnek kell uralkodnia. Próbáljon ki minden lehetőséget, kíséreljen meg minden utat, szőjön mindig új terveket. Mindaz, amit elért, elintézett dolog lett számára azzal, hogy elérte. Csak az után érdemes nyúlni, amit még nem értünk el. Így az ember nyitott marad Istennek és az ő mindig megújuló hívásának, nem köti magát semmi egyszer s mindenkorra megválasztott eszközhöz. A legnagyobb, a legszebb, a legszentebb sem elég nagy, elég szép, elég szent neki. Paradox módon kifejezve: nem hagyja, hogy bármi nagy korlátozza. Vágya mindig túlcsap a legnagyobb megvalósuláson is.

Másrészt viszont: nagy Istenét mindenütt, tehát a legkisebb dolgokban is keresnie kell. Csendesen, nyugodtan és szerényen teljesítse az Istentől rábízott feladatot, mert éppen ebben a kicsinységben találja meg a mindig nagyobb Istent. Használjon fel mindent, még a legelégtelenebb eszközt is, ha ezzel szolgálni tud. Örök vágyának nagyságát a földi megvalósítás kicsinységébe kell beleszorítania. Vágyakozása állandóan nyitott fölfelé, tárt a mindig nagyobb felé. Lényének igazi mértéke a határtalanság. És ennek a vágynak mégis a földileg elérhető kicsinységbe kell bezárva maradnia.

Aki ezt a kettőt össze tudja kapcsolni életében: a nagynak a mértéktelenségét és a kicsinynek a szűkös-

ségét, az Krisztus mennybemenetelét éli át saját emberi valóságában. „A legnagyobban sem fér el, mégis a legkisebben is megfér" – ez lenne a találó fogalmazás a keresztény „mennybemeneteli magatartására". Nyugalom a nyugtalanságban, béke a békétlenségben, saját határaink elfogadása a határtalan utáni szüntelen vágyakozásban, megelégedés a legjelentéktelenebbel és szüntelen törekvés a tökéletesebb felé: ez az a magatartás, amely Krisztus mennybemenetelével a életszentség alaptörvénye lett. Az ilyen ember magába sűríti a menny és a föld közötti feszültséget. A menny átível benne a földibe, a földi pedig örök maradandóságra jut. Az ilyen ember egész lényével örül. Megszületett az öröm embere. Istenből.

Az emberi lényegnek ebből a két begyakorolt tulajdonságából, a tiszteletből és az örömből nő ki a **szolgálat**: ez az örvendező, segítő melléállás, egy újfajta könnyedségnek eleven és éber, jótékony működése a világban, csendes kitartás a kínzott teremtmény oldalán. Jézus élete a segítés és szolgálat egyetlen hűséges megnyilvánulása volt. Azzal fejezte ki ezt, hogy egy életen át kitartott a szűk, ellenséges világban, földünk egy szörnyűséges szögletében, vigaszt, nyugalmat, belső békét sugározva, jóllehet a tágas pogány világ valószínűleg sokkal nagyobb készséggel fogadta volna be.

Még egy utolsó gondolat, amely minden eddigi elmélkedésünket összefoglalja és átvezet a következőbe: egy sokat tapasztalt ember, aki számos évet töltött egy szibériai gyűjtőtáborban, egyszer ezt az egzisztenciálisan lényeges mondatot írta le:

„Kerestem Istenemet
és visszahúzódott előlem;
kerestem a lelkemet és nem találtam;
kerestem a testvéremet,
és megtaláltam mind a hármat."

Boros László

Evangelizáció egy közösség életében...

Néhány testvérrel közösen 1999. májusában létrehoztunk egy Alapítványt az evangelizáció szolgálatára, és a következőkben az Alapítvány szolgálatairól, a közösségemről, valamint a saját szolgálatomról szeretnék nektek egy pár sort leírni tanúságtételekkel kiegészítve:

- 1999. július 27-től egész napos szentségimádások vannak a Tátra téri templomban.
- 2000. március 25-én, Magyarország megtéréséért, szentmise és ima-böjt füzér kezdődött Szegeden. A szolgálat abból állt, hogy minden napra kerestünk valakit, aki aznap felajánl egy szentmisét erre a szándékra és böjtöl vagy/és imádkozik is érte. 2000. március 25 – 2001. január 6-ig Szegeden és az ország más városaiban együttesen közel 300 szentmise lett felajánlva erre a szándékra.
- 2001. január 6-án egyházmegyei lelkiségi találkozót szerveztünk a szegedi székesegyházban püspöki szentmisével, ahol a ferences világi rend, Taize, Fokolare, Mária Légió, Cserkészek, Házas hétvége és a Megújulás tagjai vettek részt. A Megújulás részéről a bemutatkozást Fábián atya, a tanításokat Bécser Róbert atya, a zenei szolgálatot pedig Csiszér László és zenekara vállalta.
- 2001. december 9-én Adventi Örömhír címmel „szegedi TŰZ" találkozót szerveztünk a Bartók Béla Művelődési Házban.
- 2002. február 17-én ismét volt „szegedi TŰZ" a Bartók Béla Művelődési Házban. Előző nap az Árpád téren evangelizáltunk, hívogattunk a rendezvényre, a háttérben egy zenekar énekelt Istent dicsőítő énekeket.
- 2002. május 11-én ismét zenés utcai evangelizációt szerveztünk az Árpád téren, ahol az embereket meghívtuk a május 12-i „TŰZ"-re a piarista gimnáziumba.
- 2003. december 5-23-ig az eddigi legnagyobb szervezésű szolgálatot kaptuk az Úrtól. A szegedi Dóm térre, az adventi vásárba, egy „MEGHALLGATLAK" sátorral vonultunk ki, amelyben/amely előtt tizenkilenc napon át szolgáltak egymást vált-

va a testvérek, délután 14 és 20 óra között, sokszor esőben, hóban, hidegben. A sátor bejáratánál a magnóból keresztény zene szólt, a sátor belső és külső oldalait pedig tele tűzdeltük a Fülöp-kurzus plakátjaival és igehelyekkel. A szolgálatba összesen 23 segítőt sikerült bevonni. Nagyon sokan fordultak hozzánk különféle problémákkal, gondokkal. Egy párat megosztunk veletek is:

¤ A közeli kórházból odajött hozzánk egy „szabadnapos" beteg és az ingyenes ajándékok közül Marana Tha újságot választott. Elindult, majd visszalépett és megkérdezte, vihet-e belőle a szobatársainak is. Vitt.

¤ Odajött hozzánk egy anyuka három gyermekével, kaptak tőlünk könyvet, kiflit, teát, legalább egy órán át ott állt az anya és hallgatta a szép dalokat, a gyerekek pedig a sátor körül szaladgáltak. Ezután elmentek, majd tíz perc múlva visszajöttek és a kislány átnyújtott nekünk egy hatalmas gyertyát és ezt mondta: „Ha majd otthon meggyújtják ezt a gyertyát, imádkozzanak a családunkért is, mert apu még nem hisz."

¤ Jött két fülbevalós fiú. Az egyik Budapesten az új Jeruzsálem közösségben már átadta az életét Krisztusnak. Ezután lekerült Szegedre. Sikerült neki leszokni a kábítószerről, és felajánlotta, ha kell, segít nekünk is a kábítószeresekkel való foglalkozásban. Elmondta, hogy ezt szívesen teszi, mert az elmúlt években már négy tizenéves ismerőse halt meg a drogtól.

¤ Meglátogatott a Püspök atya is, mosolyogva közelítette meg a sátrat – ugyanis korábban már szóltunk neki, hogy ott leszünk –, majd néhány barátságos szó után „Csak zenéljenek tovább!" – buzdítással távozott.

¤ Jött egy férfi és megkérdezte tőlünk: „Hát maguk mit árulnak itt?" – „Semmit. Mi mindent ingyen osztogatunk." Húzott egy igekártyát, majd az egyik testvér megkérdezte tőle: „Tudja, hogy Isten szereti magát?" – „Tudom" – válaszolta. – „Ferences vagyok."

¤ Jöttek az újszegedi árvaházi gondozottak közül tanácstalan és mindenféle kérdésekkel küzdő gyermekek, akiknek sokszor öngyilkossági gondolataik voltak. Igés lapokat adtunk nekik és elbeszélgettünk velük Krisztus szeretetéről. Másnap eljött az intézetből gondozójuk és megkérdezte, hogy foglalkoznánk-e a gyermekek lelki gondozásával.

¤ A Dél-Magyarország című napilapban megjelent rólunk egy rövid cikk és ezután még többen jöttek, és úgymond „kapdosták" az Igét.

¤ Jött egy hölgy két gyermekkel és mindannyian húztak igekártyát. Az egyik gyermek azt húzta, hogy: „Mert drága vagy a szememben, becses vagy és én szeretlek téged." Miután elolvasták a sorokat, az anyuka elsírta magát.

¤ Odajött egy kilenc év körüli gyermek, nagy szemekkel nézelődött, kihúzott egy igés lapot, majd elfutott. Nem sokkal később visszajöttek vagy huszonöten (az egész osztály) és mindannyian igekártyát akartak. Kaptak és elmentek, majd egy leányzó visszajött a tanító néninek is kérni.

A tizenkilenc nap alatt több mint kétezer igekártyát, igés naptárakat, könyvet, keresztény folyóiratokat osztogattunk szét az érdeklődők között, és sok-sok lelki beszélgetést folytattunk. Az egyik testvér elmondta, hogy számára azok a napok voltak az adventi várakozás legszebb napjai, amikor kint szolgálhatott a Dóm téren az embereknek.

Szegedi Ifjúsági Napok (SZIN)

Városunkban minden évben, a budapesti Sziget Fesztiválhoz hasonlóan megrendezésre kerül az említett rendezvény. 2004. augusztus 26-28-ig, négy napon keresztül, a Tisza partján folyamatosan szólt a zene, fellépett vagy ötven zenekar. Ez a rendezvény a fiatalok ezreit vonzotta magához.

Isten kegyelméből, a „Meghallgat-lak" elnevezés alatt ismét hozzájuthattunk egy fából készült házikóhoz. A fiatalok közötti ingyenes igekártya és szórólap osztogatásokat egy kérdőívvel bővítettük ki. A kérdőív kérdései a következők voltak:

- Milyen jó tulajdonságot közölnél önmagadról másokkal?
- Mi életed fő célja?
- Mi jut eszedbe arról, hogy béke?
- Ismered-e a megbocsátást és az irgalmat?
- Elhiszed-e, hogy a megbocsátás nem vereség, hanem győzelem?
- Mi életed legszebb emléke?
- Tudod-e, hogy jó tettekre vagyunk teremtve?
- Ha egy lakatlan szigetre mennél, mit vinnél magaddal?
- Tudod-e, hogy téged Isten nagyon szeret?
- Ki számodra Jézus?
- Ha rajtad múlna, mit tennél azért, hogy a világ jobb legyen?
- Kérdezz valamit!

Sokan nehéznek tartották a kérdéseket, míg mások visszajöttek és kértek a barátaik számára is. Akadtak olyanok is, akik kitöltve hozták vissza. A kitöltött íve-

ket elemezve két csoportra oszthatjuk a megkérdezett fiatalokat. Az első csoportba tartoznak azok, akik – ha kis mértékben is –, de félik Istent, és van véleményük egy boldogabb világról. A második táborhoz tartozóknak a legnagyobb érték a drog. Legjobb a „belőtt" állapot, és a világ jobbátételéhez valamelyik nagyhatalom felrobbantását tartják szükségesnek.

„Kalibánkban" szólt a keresztény zene, a házikó falán plakátok, a látogatóink számára a legkelendőbb mégis a sárgarépa volt. Vásároltunk több kilogramm sárgarépát, megmosva, megtisztítva felszeltük, kiraktuk az igekártyák mellé és közben mi is rágcsáltuk. Még eddig egyszer sem ettem meg annyi sárgarépát, mint az alatt a három nap alatt. Az emberek pedig odajöttek, miután tőlünk „rágcsálóktól" megkívánták, vettek répát és beszélgetni kezdtünk. Lám-lám, még a sárgarépát is be lehet vonni az evangelizációba.

Ezen kívül szerveztünk még néhány Fülöp-kurzust, Szentlélek-szemináriumot, lelkinapokat, közbenjáró imaszolgálatra hívtak bennünket a megújulás országos találkozóira, segítettünk a környező városokban, falvakban élő testvéreknek szolgálataikban épp úgy, mint a délvidéki „TŰZ" rendezvényeken és az „Örvendj népem!" elnevezésű rendezvényen, 2004. júniusában pedig a szegedi „Road-show" összejövetelen.

TANÚSÁGTÉTELEK

Az Úr színe előtt

Amint már említettem, a keddi napokon egésznapos szentségimádáson vehetünk részt a Tarján – városi templomban. Egyik ismerősöm, aki keddenként rendszeresen jár imádkozni, egyszer megállított:

– „Képzeld el, hogy ez a Tesó" – és rámutatott valakire – „itt dolgozik nem messze, egy olyan otthonban, ahol szülők nélküli gyerekeket gondoznak, egészségeseket és betegeket egyaránt. A múltkor délután megjelent egy babakocsival, benne egy párhónapos babával, akit szülei eltaszítottak. Közösen imádkoztunk az ÚR színe előtt a gyermekért, majd elment. Pár hét múlva én is tanúja voltam, amikor a fent említett gondozó, aki mellesleg Tesó is, a kocsiból karjára emel egy néhány hónapos gyermeket. Az anya párnapos korában beadta hozzájuk, nem kellett neki."

– „Imádkozzunk érte" – szólt, és mindketten az ÚRhoz fordultunk.

– „Ne félj, kisfiú, Jézus gondoskodik rólad" – imádkozta nagy szeretettel. Egy kis idő múlva ismét nyílik az ajtó és ugyanaz a babakocsihang:

– „Képzeld, volt még annyi idő, hogy ezt a kisbabát is elhozzam, ez még ráadásul fogyatékos is" – mondta.

Érte is imádkoztunk, majd elmentek. Néhány hónappal később ismét szentségimádáson találkoztunk a délutáni órákban. Krisztusban Testvérem odajött hozzám (babakocsit tolva):

– „Emlékszel? Az a párhónapos baba, akiért a múltkor imádkoztunk, szülőket talált magának. Egy családot, egy jószívű apát és anyát. Köszönjük meg Jézusnak."

A megmentett élet

A másik Testvér fodrász-szalonban dolgozott, pedi/manikűrösként. Ilyen helyen sok hölgy megfordul és több mindent kibeszélnek önmagukról és egymásról. Történt egyszer, hogy ismerősöm arra lett figyelmes, hogy az egyik hölgy abortuszt emleget. Beszélgetésbe elegyedett vele. Kiderült, hogy a magzatnak nincsen apja (vagyis hát biztosan van, csak nem tudni, hogy ki az), s ezért a legjobb és legbiztosabb megoldásnak az abortusz látszott számára. Keresztény ismerősöm elkezdett neki beszélni Istenről, az életről, az emberi értékről. Egy-két hónapos beszélgetés után győzött az Élet. Elintézte neki a szülőorvost, befektette a kórházba. A baba megszületett, az anya pedig eltávozott. A csecsemőnek örökbefogadó szülőket találtak, s ha jól számolom, 2005-ben már négy-ötéves az a gyermek is. Pár hónapja találkoztam a fent említett Tesóval, aki egy nagy lélegzetvétel után így kezdte:

– „Képzeld, már megint mit adott az Úr! Most meg a fodrásznő került áldott állapotba és jövő hétre tervezte az abortuszt. Neki van barátja, csak még nem házasok. Ezért hozták meg ezt a döntést."

Egy hónap múlva örömmel újságolta:

– „Igaz, sokat imádkoztam értük és beszélgettem a hölggyel, de a gyermek él és tervezik a házasságkötést. Dicsőség neked, Urunk, a megmentett életekért!"

Krisztus teste

A harmadik Testvérről is írok, aki nagy kegyelmekben részesült. Kapott áldoztatási engedélyt és elsőpéntekenként vagy szombatonként felvállalta, hogy minden hónapban megáldoztat egy beteges és gyengélkedő asszonyt. Mindig örömmel mesél erről a szolgálatról. Előbb felolvassa az ide illő liturgiát, majd felemeli a szentostyát és kimondja, hogy „Krisztus teste". Az áldoztatás által továbbítja az életet. Az örök életet. Legutóbb így mesélt az áldoztatásról:

– „Képzeld, hogy megérintődött a Néni. Az elmúlt napokban volt a névnapja és ez alkalomból vittem neki egy süteményt és egy igés kártyát is. Áldoztatás után átadtam neki, s a nem várt meglepetés könnyeket csalt a szemébe. Köszönjük, Uram, szent Testedet és azt is, hogy mi is a Te tested tagjai lehetünk."

Misi (Szeged)

MEGBOCSÁTÁS

a tudományos vizsgálatok tükrében

Ameddig haragszunk és dédelgetjük sebeinket, a stressz nem múlik el, és súlyos terhet ró fizikai és lelki jólétünkre. Egyre gyarapodnak annak bizonyítékai, hogy a megbocsátással egészségünket és életminőségünket védjük. A megbocsátás legfőbb haszna a megbocsátóra és nem a felmentettre száll.

Gyakorta kerülünk olyan élethelyzetbe, mely árthat nekünk, vagy felbosszanthat bennünket. Éppúgy lehet ez fizikai bántalmazás, érzelmi elfordulás, mint akaratunk rendszeres összeütközése a környezetünkben élők akaratával. A sérülés súlyosságától és a kapott segítség hatékonyságától függően, előbb vagy utóbb túltesszük magunkat a bántó eseményeken. Olykor viszont nehéz feldolgozni a haragot vagy az igazságtalanság érzetét. Gondolatban visszajátszuk azokat a szituációkat, melyekben igazságtalanul bántak velünk, félreértettek. Újra és újra ismételgetve a történetet (ahogyan mi láttuk), becsapva vagy mérgesnek érezzük magunkat, olykor azon gondolkodva, miként állhatnánk bosszút. Mindez stresszreakciót vált ki erős stresszhormon-termelés, emelkedett vérnyomás, szapora pulzus mellett.

Az elmúlt években a leggyakoribb újévi fogadalmak között ritkábbá váltak a megjavulásra tett ígéretek. Helyette az emberek azt határozzák el, hogy több időt töltenek a családjukkal és a barátaikkal, jobban élvezik az élet örömeit, és csökkentik a stresszt. Olykor azonban éppen a család és a barátok jelentik a stressz, a boldogtalanság vagy harag forrását. Ameddig azonban haragszunk és dédelgetjük sebeinket, a stressz nem múlik el, súlyos terhet ró fizikai és lelki jólétünkre.

A megbocsátással az életminőségünket védjük

A vallási tanítások a megbocsátást évszázadok óta erényként magasztalják. Egyre gyarapodnak annak bizonyítékai, hogy a megbocsátással egészségünket és életminőségünket védjük. A megbocsátás képessége részben fejleszthető, olyan szituációk ellenszere, melyek egészségtelen pszichológiai és neurobiológiai stresszt válthatnak ki – nyilatkozza Pietro Pietrini az orvostudomány doktora, a Pisai Egyetem Klinikai Biokémiai Tanszékének munkatársa. Laboratóriumában a kutatók azt vizsgálják, mi történik az agyban megbocsátáskor. Funkcionális mágnesrezonanciás vizsgálatok során úgy találták: az agy más részei aktiválódnak a bosszú és megtorlás, és más részei a megbocsátás fontolgatása során.

Megbocsátani annyit jelent, hogy segítjük elszállni haragunkat olyan személlyel szemben, aki ártott nekünk. A megbocsátás annak választása, hogy nem engedjük sérelmeinket uralkodni gondolataink és érzelmeink felett. Nem jelenti a sérelem tagadását vagy a sérelmet okozó személy életünkbe történő visszaengedését vagy akárcsak a vele történő közvetlen szóbaállást. Sokak számára meglepő lehet, de a megbocsátás legfőbb hasznai a megbocsátóra és nem a felmentettre szállnak.

Öt érv a megbocsátás mellett

A legutóbbi tanulmányok öt okot emelnek ki, hogy miért bocsássunk meg 2006-ban:

1. **Enyhíthetjük a stresszt.** Amikor gondolatban visszajátszuk a sérelmünket vagy haragot táplálunk olyan személlyel szemben, aki bántott vagy megsértett, szervezetünk stresszel reagál. Fokozódik az izmok tónusa, az izzadás, emelkedik a vérnyomás és a pulzusszám és egyéb jelenségek is megmutatják, hogy az idegrendszer „alarm" állapotban van. Amennyiben szeretnénk megbocsátani – vagy egyszerűen csak elképzeljük, mit érezhetett a másik fél vagy milyen okok vezethettek a helytelen viselkedéséhez – a stressz élettani mutatói nem változnak. A michigani Hope College tanulmánya írja le a jelenséget és ad útmutatást arról, miként lehet csökkenteni a stresszel összefüggő betegségek gyakoriságát.
2. **Védhetjük a szívünket.** A megbocsátás hajlandósága csökkentheti a szívbetegségek kockázatát. A Tennessee Egyetem egyik tanulmánya szerint a megbocsátás csökkenti a vérnyomást, a pulzusszámot és a szívizmok terhelését.
3. **Jobb lehet a párkapcsolatunk.** A Buffalo-i Egyetem egyik tanulmánya kimutatta, hogy az asszonyok hatékonyabban tudják feloldani a családi konfliktusokat, ha képesek megbocsátani és jóindulatot mutatnak férjeik sértő viselkedésével szemben.

4. **Csökkenhetnek fájdalmaink, enyhülhetnek idült betegségeink**. Fájdalomra vagy idült betegségre gyakorta reagálunk haraggal, frusztrációval, önváddal. Bűntudatot érzünk szeretteink betegsége miatt, szomorkodunk az egészséges élet lehetőségének elveszítése felett. Az önmagadnak, fájdalmaidnak vagy betegségednek való „megbocsátás" képességével elősegítheted gyógyulásodat.

   Az emberek gyakorta találkoznak a megbocsátás érzésével halálos betegség esetén. *„Az élet végén az embereknek van lehetőségük elmondani mindazt, amit el kell mondaniuk, megjavítani párkapcsolatukat, bocsánatot kérni mindazért, amit tettek vagy mondtak. Megbocsátás több szinten létezhet, könnyebbé teszi a dolgokat a távozó személy és a hátramaradottak között"* – mondja Webster.

5. **Boldogabb lehet az életünk.**

6. **Elmélyülhet Istennel a kapcsolatunk.** Hinni annyit jelent, mint Isten szeretetében élni. A szerető Istennel csak az tarthat élő kapcsolatot, aki megbocsát és szeretetben él. 7. **Elnyerhetjük a mennyországot**. Aki szívből megbocsát, csak az számíthat Isten megbocsátására (Mt 6,15). – Szerkesztői kiegészítés

Mi nem számít megbocsátásnak?

- Színlelni, hogy minden rendben van.
- A harag és megbántottság érzésének elkendőzése.
- A bántó viselkedés elnézése.
- Az ügy érdekből történő elsimítása, kapcsolatfelvétel a sértő féllel.
- Kényszerítő körülménynek engedni.
- A felejtés. Nem temethetünk el múltbeli sérelmet anélkül, hogy az ne hatna tartósan az érzelmeinkre.

(Harvard Health nyomán)

Az Eucharisztia meggyógyított!

TANÚSÁGTÉTEL

Hosszú utazásra már évek óta nem vállalkozom. Nekem egy Sopron-Budapest oda-vissza út, már hosszú útnak számít, ezért az Eucharisztikus Kongresszusra készülődve már előtte két nappal Budapestre utaztam lányomékhoz.

A kongresszus napján, szombaton reggel azzal a szándékkal indultam el, hogy ezzel az egész nappal szeretném kifejezni az Oltáriszentség iránti mély szeretetemet, hódolatomat, hálámat. Az egymást követő kimagaslóan szép programok ezt segítették elő. Most mégsem a programokat méltatnám, hanem saját, egészen személyes megtapasztalásomat szeretném röviden megosztani.

Számomra a nap legbensőségesebb része a szentségimádás volt, amit a Bazilikában a Domonkos-nővérek vezettek. Hódolattal, hálával és engesztelésként térdeltem le az Oltáriszentségben lévő élő Jézus elé, és a teljes szentségimádási órát így tudtam eltölteni, a Bazilika kövén térdelve. Az óra végeztével, az áldás után felállva, nem fájt a térdem és még fáradtnak sem éreztem magamat. Isten békéje és szeretete ölelt körül. Nem vagyok egy ifjú titán, hanem egy négygyermekes, hatunokás, hatvanon túl lévő, hét éve szívritmus-szabályozó készülékkel élő nagymama. Még azt is el kell mondanom, hogy ebédem a kongresszus nagyon kifejező, kedves ajándéka, két cipó és szőlőlé volt. A két cipóból egyet elfogyasztottam, a másikat a kis doboz szőlőlével együtt hazavittem és szétosztottam az otthon lévő családtagoknak. A reggelimen kívül tehát egy cipó és két deciliter ásványvíz volt a táplálékom. Én csodálkoztam legjobban magamon, hogy se éhes, se szomjas nem vagyok, pedig normális esetben háromóránként kell ennem, mert a vércukorszintem lesüllyed, és a rosszullét kerülget.

Estére hazaérve lányomék aggódva fogadtak: „Mama, te még állsz a lábadon?" – „Nem" – feleltem –, „repülök!" – „Na, majd holnap meglesz a böjtje!" – mondták. Nem lett böjtje. Ezen az Eucharisztikus Kongresszuson saját testemben és lelkemben tapasztaltam meg, amit Jézus mond önmagáról: *„Az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital"* (Jn 6,55).

A 2005. évi Eucharisztikus Kongresszus életem felejthetetlen napja, a legszebb ünnepeim közé sorolom.

Imrik Zoltánné, Sopron

Az Atya ölelésében

Egy évvel ezelőtt került kezembe Matthew Kelly „Így szól az Úr" című könyve a Marana Tha sorozatból. Nehezebb időszakot éltem át akkoriban: békétlenség és sok aggodalom volt bennem. Istent „büntető Isten"-nek véltem... igazi Arca elhomályosult előttem és a Bibliát is nehezen olvastam.

Matthew Kelly könyve főként az Atya, illetve Jézus és Mária üzeneteit tartalmazza, melyeket a szerző 1993-ban magán-kinyilatkoztatásban kapott.

Az üzeneteket lassan, naponta egy keveset olvastam. Azt vettem észre, hogy ezek a szavak megnyugtatnak. Néhány héttel később nagy békesség szállt rám, amelyben feloldódtak feszültségeim. Egyre nagyobb hittel olvastam a könyvet. Ezután egy mélyebb megtérést éltem át: azt éreztem, hogy gyermekként az Atya tenyerén vagyok... lelkem egészen megnyugodott; mintha hazaérkeztem volna! Sírtam örömömben.

Az idő múlásával egyre jobban növekedett bennem a hit, hogy a könyvben leírt szavak, üzenetek valóban Istentől származnak. Csodálatos gyermeki lelkülettel ajándékozott meg az Atya, eleinte magam is alig akartam elhinni, ami a lelkemben történt. Hónapokon keresztül egészen kisgyermeknek éreztem magam, akit meleg, gyöngéd szeretettel ölelnek. Úgy gondoltam, hogy ezek a kegyelmek csak egy ideig fognak tartani, azután biztosan elmúlnak. Azonban az Atya inkább egyre többet mutatott meg nekem szeretetéből. Egyre nagyobb bizalom alakult ki bennem Iránta és egyre könnyebb volt megszólítanom Őt. Azt vettem észre, hogy úgy szólok Hozzá, mintha a szobámban, egészen közel lenne hozzám. Ebben a gyöngéd szeretetben lelki sebeim folyamatosan gyógyultak. Megértettem, mit jelent, hogy Ő valóban megértő és végtelenül irgalmas hozzánk.

Három-négy hónap telt el, mire végigolvastam a könyvet, majd újrakezdtem. A szavak egyre élőbbé váltak... Észrevettem, hogy azokat az üzeneteket, melyeket korábban nem értettem vagy nem helyesen értelmeztem, már értem és Isten kegyelmei által meg is élem.

Az üzenetek segítettek, hogy egyre inkább észrevegyem Isten jelenlétét életem minden pillanatában: szerető figyelmét, amivel mindenhova elkísér. Lassanként megtanultam felismerni akaratát a Szentlélek által. A Biblia szavai is megelevenedtek és olvasása örömtelibbé vált számomra, hiszen mind Isten szeretetéről beszélt, és már nem éreztem benne semmi fenyegetőt, bármely részét is olvastam. A Zsoltárok megteltek élettel, szeretettel és nagyon megszerettem a zsolozsmázást. Szinte fizikailag éreztem, ahogy az Atya szeretete kitágítja szívemet és lelkemet.

Megtanultam, hogy az imádság a legfontosabb az életünkben, és hogy az alázat az alapja Istennel való kapcsolatunknak... Minél inkább gyermekké, kicsinynyé válunk és felismerjük, hogy Nélküle semmire sem vagyunk képesek, Ő annál inkább betölt minket kegyelmével és annál magasabbra emel bennünket. Törekedtem arra, hogy megéljem ezeket az üzeneteket. Viszonylag rövid idő alatt sokat növekedtem hitben, reményben, Isten és emberek iránti szeretetben. Mélyen megtapasztaltam, hogy az Ő szeretett és teljesen elfogadott gyermeke vagyok.

Az üzenetek gyakorlati útmutatásokat adnak, hogyan szeressük ebben a világban Istent teljes szívünkből, teljes elménkből, egész testünkből és lelkünkből, felebarátunkat pedig úgy, mint önmagunkat. Többször hangsúlyozza a könyv, hogy az ima és a szentségek nélkül lelkünk folyton szomjazza a szükséges kegyelmeket, és nem találunk igazi békét; és hogy az ima (rózsafüzér), a böjt, a gyónás, az Eucharisztia magunkhoz vétele és a Szentírás olvasása által ismerhetjük meg Istent és az Ő akaratát, mely életünkre vonatkozik. Az üzenetek teljesen összhangban vannak Mária üzeneteivel.

Miért küldi ezeket az üzeneteket az Atya?

„Életkorotoktól és a világban elfoglalt helyetektől függetlenül ezek az üzenetek segíthetnek, hogy közelebb kerüljetek Hozzám, Mennyei Atyátokhoz és végrehajtsátok akaratomat mindenben, amit tesztek."

„Ezek az üzenetek minden egyes gyermekemhez szólnak, szerte a világon. Ezek az üzenetek megmutatják, hogyan éljétek meg akaratomat a jelen időkben."

„Ezeknek az üzeneteknek az a célja, hogy a fiatalok és idősebbek elgondolkodjanak rajtuk, gyakorlattá tegyék életükben, és így megtalálják hivatásukat."

„A végső időkre való felkészülés egyetlen módja a személyes megszentelődés."

A Mennyei Atya figyelmeztet minket, hogy a második eljövetel közel van, és legyünk készen, mert akik nem így tesznek, azokat kizárják a menyegzőről és oda be nem engedik őket. Isten sürgeti a megtérést és a bűnbánatot, figyelmeztet a Nélküle való élet következményeire a halálunk után, a pokol és az ördög valóságára hívja fel figyelmünket.

A bátorítás, vezetés, figyelmeztetés szavait küldi hozzánk az üzenetek által. Ha megpróbájuk ezeket megélni, komoly előrehaladást remélhetünk lelki életünkben.

„Én vagyok az Úr, a Te Istened, csodálatos tervem van a világ és minden egyes ember számára. Bízzatok bennem gyermekeim, én tudom, hogy lelketek számára mi a legelőnyösebb."

„Bennem mindenki életet, állandó örömöt, örök boldogságot talál."

Ezen üzenetek jelentőségét leginkább abban látom, hogy az Atyától származnak és így Vele való kapcsolatunkat segíthetik. Jelenleg nincs is tudomásom hasonló magán-kinyilatkoztatásról. Ajánlom mindenkinek, aki szeretne közelebb kerülni a minket oly nagyon szerető Atyához, hiszen *„az Atya szeretete a legnagyobb erő"*.

Matthew Kelly 1973-ban született Ausztráliában, Sydney-ben. Az elmúlt tíz évben előadásai, szemináriumai és könyvei által milliók szívét érintették meg az üzenetek a világ 50 országában. Évente több, mint 100 várost látogat meg az Egyesült Államokban és hirdeti Jézus Krisztus Örömhírét. Matthew életéről és tevékenységéről részletesebb információk a www.matthewkelly.org honlapon olvashatók.

Farkas Judit

Tartalomjegyzék

Katona István: Az Atya áldásával, a Fiú vezetésével, a Szentlélek erejével... . 3
Edel Eckhart: Jézus az egyedüli Üdvözítő, Szabadító és Messiás 4
Czeczó Sándorné, Mária: Első lépéseim a hit útján 6
Boros László: Az örömről (II/2. rész) 10
Misi: Evangelizáció egy közösség életében . 12
Harvard Health nyomán: Megbocsátás a tudományos vizsgálatok tükrében . 15
Imrik Zoltánné: Az Eucharisztia meggyógyított! 16
Farkas Judit: Az Atya ölelésében 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **Szeretettel köszöntjük új előfizetőinket!**

¤ Újságunk olvasóinak **testi-lelki gyógyulásáért** minden hónapban bemutatunk egy szentmisét.

¤ SZEMINÁRIUMOK:

Február első hétfőjén (6-án) kezdődik Közösségi Házunkban az **„Élet a Lélekben" szeminárium.**

Február első szerdáján (1-én) kezdődik a **„Gyógyító szeminárium"** (egybekapcsolva Linn atyák tapasztalataival és Kenneth McAll családfa gyógyításával).

Február első csütörtökén (2-án) kezdődik a **„Szabadító szeminárium"**.

Mindegyik szeminárium este 6 órakor kezdődik és 8 - 1/2 9-kor végződik.

SZEMINÁRIUMOK HELYE: a Közösségi Ház előadóterme: 1146 Budapest, Thököly u. 120.

JELENTKEZNI telefonon is lehet: 222-53-06.

¤ Újra megjelentettük – a nagy keresletre való tekintettel – **Mary Usha: „A gyógyulás rejtett forrásai"**, továbbá **M. Carothers: „Mi jár az eszedben?"** című könyvét.

¤ Február elejére tervezzük megjelentetni **Raul Salvucci: „A gonosz lélek hatalma"** és **Dr. Kenneth McAll: „A családfa gyógyítása"** című könyvét.

Minden kedves olvasónknak kegyelemben gazdag, boldog új évet kíván a Szerkesztőség!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Jöjjetek utánam és kövessetek engem!"-mondja Jézus. Ez annyit jelent: hallgass rá! Mindenben az Ő szava legyen számodra a döntő. De a követés azt is jelenti, hogy az emberekben, a munkában, a családban, az imában, a szenvedésben keresd meg a szebbet , a nagyobbat, a tökéletesebbet...keresd meg az Istent! Ha megtalálod, akkor mindenből az örök élet folyamai jönnek feléd!

"Áldott az Úr, atyáink Istene,
mert meglátogatta és
megváltotta az ő népét."
180.-Ft